

Viskas tampa Buda

MUČAK JDPSN

Iš dharmos kalbos pasakytos 2008 rugsėjo 3d. Varšuvos dzeno centre, vasaros Kiolčės metu.

Kaip ką tik girdėjote, mano vardas Mučak. Kai priėmiau 5 priesakus gavau šį vardą. „Mu“ – tai „ne“, o „čak“ – „prisirišimas“. Labai didžiavausi savo vardu. Tuo metu labai daug tikrindavau: tikrindavau save ir kitus. Vienas mokytojas pavadino mane „tikrinančia moterimi“. Tuo metu tikrindavau save.

Nesu labai prisirišusi prie pinigų, miego, sekso ar garbės. Tikrinau save ir mažčiau: „nesu labai prisirišusi“. Maniau, kad galiu visko atsisakyti va šitaip (*spragtelį pirštais*). Ir maniau, kad šitas vardas man labai tinka.

Kartą nuvykau į Korėją ir sutikau labai atsidavusią moterį budistę. Ji paklausė: „Koks tavo budistinis vardas?“ Atsakiau: „Mučak“. Ji iškart suprato jo prasmę ir tarė: „Tavo mokytojas ne be priežasties davė šitą vardą.“ Niekad apie tai nebuvau pagalvojusi ir mano ego buvo įžeistas.

Po kurio laiko pastebėjau savo klaidą. Buvo tiek daug „Aš“. „Aš galiu tą, aš žinau tą, aš galiu...“. Vien didžiulis aš, aš, aš, aš. Net jei atsisakome savo gyvenimo, viso pasaulio, bet laikomės įsikibę į savo „aš“ – nevyksta jokia pažanga.

Kartą Buda pasakė, kad atidžiai pažvelgę, pamatome, jog visos kančios kyla iš šio „aš“ arba į jį įaugusios kančios šaknys. Vis turime ką nors saugoti, kuo nors rūpintis ir ką nors girti. Iš to kyla taip vadinamieji penki nuodai: išdidumas, pavydas, troškimas, neapykanta ir neišmanymas.

Bet kas yra „aš“? Kas aš esu? Mes čia susirenkame, norėdami išsiaiškinti kaip tik tai. Kartą sėdėjau vasaros atsiskyrimo Providence ir paklydau kalnuose prisiminimų. Jūs jau žinote kaip būna: užplūsta daugybė prisiminimų, ir aš tada mačiau daug žmonių su kuriais buvau anksčiau susitikusi, kuriuos mylėjau, kurių nekenčiau, su kuriais kovojau. Vietas, kuriose lankiausi, gerus ir blogus potyrius, visus tuos dalykus.

Bet kažkaip pavyko grįžti į tuometinę dabarties, sėdėjimo akimirką. Pažvelgiau į grindis ir staiga iškilo klausimas: „Tas žmogus, žmogus mano prisiminimuose, ar ten vis dar aš? Ar vis dar aš esu ta, kuri aną žmogų mylėjo, to nekenė, kuri darė viena ar kita?“ Turėjau pripažinti, kad ne. Nebebuvau tas žmogus. Negalėjau pasakyti: „Ten esu aš“.

Šitaip besamprotaudama išsiaiškinau, jog būtent šis asmuo, klausiantis, ar šis žmogus esu aš ar nebe aš, tuoj taip pat būnu nebe aš. Staiga apėmė siaubas.

Kas tada aš? Kur tas aš? Beviltiškai stengiausi žiūrėti, rasti, ieškoti. Atsakymo nebuvo.

Tą dieną vyko pokalbiai su mokytoju. Mokytojas paskambino varpeliu ir aš nuėjau į pokalbių kambarį. Vos tik nusilenkiau ir atsisėdau, Dae Kwangas Soen Sa Nimas (tuo metu Dži Do Pop Sa Nimas) paklausė: „KAS ESI!“

Staiga pravirkau, pravirkau karčiomis ašaromis, kitaip negalėjau. Nebuvo jokio būdo atsakyti į klausimą. Po kurio laiko meistras apramino: „Šššššaa! – ir pasakė: Klausyk!“ Tuo metu lauke čiulbėjo paukštelis. Buvau tokia laiminga! Ir jis pridūrė: „Tik tiek.“

Likusį atsiskyrimo laiką praleidau girdėdama. Kiekvienas girdėtas garsas buvo nuostabus. Vėjas, paukščiai, nuolat trinksinčios durys. Buvo vien tiktai garsas, šis nuostabus garsas. ... Tai nėra vien girdėjimas. Kai esame tikrai pasimetę, kai nežinome, kai iš tikrųjų nežinome, tada viskas ką matome, girdite, liečiame, viskas tampa Buda. Viskas yra tapatu tam, kas yra. Nei pridėti, nei atimti. Viskas yra tvarkoj.

Mes sėdime. Dauguma sėdėjote visą atsiskyrimą, kai kurie – keletą savaičių. Mes sėdime, žiūrime, suvokiame kaip mintys vis kyla ir pranyksta, kyla ir pranyksta. Iš tiesų sėdėdami tik tuo ir užsiimame. Sėdėjimo metu tik tą ir reikia veikti: sėdėti ir stebėti kaip kyla ir pranyksta mintys. Ir nesikišti į tai kas vyksta. Tada pati mintis savaime tampa Buda.

Nėra jokio gero ar blogo mąstymo. Yra mintys. Mes jų nesikviečiame, bet jų ir nevejame. Taigi sėdime tiesūs, bet atsipalaidavę. Visai paprastai, nieko nesuimdami ir neįsitempdami, tiktai stebime. Niekas nesvarbu, nei mąstymas, nei suvokiami garsai. Protas tik atspindi, kaip visa kas iškyla ir prapuola.

Bet vis dėlto šis tas yra svarbu: visą laiką esame budrūs, be atvangos aiškiai suvokiame, kas vis pasirodo, kas vis iškyla. Bet nesikišame, tegul vyksta savaime. Šis budrumas, atbudimas kiekvieną akimirką po akimirkos, yra labai svarbus. Tik šitaip galime būti savo šeiminkai. Tik taip mums šeiminku nebus kažkas kitas ar mūsų pačių protas....

Todėl nereikia nuolat kartoti „Ar galiu tau padėti?“ – visa tai tušti pliurpalai. Tik žodžiai. Jei kiekvieną akimirką esame budrūs ir žinome kas šiuo metu iškyla, atsiranda, tai jau savaime didelė pagalba. Turiu vilties, kad nuolat, akimirką po akimirkos būsime aiškaus proto, pirmiausia išgelbėsime iš kančių save, o kartu ir visus kitus. Dėkoju.

– *vertė Rasa Kamarauskaitė*